

“උඩට ගිහින් බලන්න ඕනෙ..”

ධීර ගල් මුල් හා රූස්ස ගස් කඳන් අතරින් අඩි පාර ඔස්සේ ඉදිරියට ගියේය. නිරෝගී කාය ශක්තිය ඇති තරුණයෙකු වී ද ධීර පයින් මේ තරම් දුර ගමන් කර පුරුදු කෙනෙකු නොවේ.

එක දිගට අඩි පාර ඔස්සේ වනය තුළට ඇවිද ගිය ධීරගේ නළල දෙපසින් දහඩිය වැගිරෙමින් තිබිණි. බිම බලා ආ මග හිස ඔසවා ඉදිරිය බැලූ ධීරට අඩි පාර අවසානයේ ලොකු නුග ගස පෙනිණ. දුරට ඒ නුගය පාමුල කහපැහැති දීප්තිමත් ආලෝක ගලියක් ධීර දුටුවේය. ටික ටික අඩිපාර දිගේ නුගයට කිට්ටු වෙද්දී ඒ කහ පැහැ ආලෝක වස්තුව කහ විවරයක් පොරවා ගත් රුවක් බව ධීර අඳුනා ගත්තේය.

“තාපසතුමා..!”

කලින් නොදැක වුණත් ධීර සැණෙකින් තාපසතුමාව හඳුනා ගත්තේය. උන්නාන්සේ කහ සිවුර, දෙවුර වැසෙන්නට පොරවා දැස පියා භාවනානුයෝගීව නුගය පාමුල වැඩ උන්න. දිගට වැවී කැරලි ගෙතුණ කොණ්ඩය හා රැවුල නිදහසේ දෙවුර වසා පහතට කඩා වැටිණ.

“ටකස්..!”

ධීරගේ පයට පැහි වියළි අතු රිකිල්ලක් බිඳිණ. ඒ ශබ්දය ගැඹුරු නින්දක උන් කෙනෙකු අවදි කරවන්නට වුණත් ප්‍රමාණවත්ය. ඒත් තාපසතුමා දැස් ඇරියේ නැත. ධීර මොහොතක් මේ ශාන්ත රුව ඉදිරිපිට සිටගෙන උන්නේය. කාලය බිඳෙන් බිඳ ගෙවුණා මිස තාපසතුමා සමාධියෙන් මිඳෙන බවක් නොපෙනිණ. ධීර මොහොතක් බලා හිඳ ආපසු හැරුණා විතරය.

“දරුවා..”

ඒ ගාමිහීර කටහඬ ධීරගේ පය නතර කරවීය. ධීර ආපසු හැරී

තාපසතුමාගේ මුහුණ බැලුවේය. ඒ දැස් තාමත් වැසුණු ගමන්ය. එහෙත් ඒ දෙනොල කතා කළේය.

“මා ඉදිරිපිටින් ඉඳගන්න දරුවා.. ඔබ දැනගත යුතු බොහෝමයක් දේ මේ විශ්වය තුළ තියෙනවා..”

තාපසතුමා කීවේය. ධීර, තාපසතුමා ඉදිරිපිට වැදගෙන හිඳගත්තේ පුදුමයෙනි.

“මේ විශ්වයට එන හැම කෙනෙක්ම තමන් ආ තැන, ජීවත්වන තැන වගේම යන තැනත් දැනගන්න ඕනෙ දරුවා.. ඔබ මේවා දන්නවද..?”

ශාන්ත ගාමිහීර කටහඬින් තාපසතුමා ඇසුවේය. ඒ කටහඬ විශ්වයේ ඇත කොතකින් ගලා එන්නා සේ ධීරට දැනිණි.

“කතා කරන්න දරුවා.. ඔබට කතා කරන්න අවසර තියෙනවා..”

තාපසතුමා කීවේය. ධීර කටහඬ අවදි කළේ සෙමිනි.

“මං ආව තැන දන්නෙ නෑ සාදු.. ඒත් මං ඉන්න තැන ගැන මං දන්නවා.. මං පන්සිල් රකින කෙනෙක්.. කිසිම සතකුගේ මසක් මාංශයක් කන්නෙ නැති කෙනෙක්.. ඒ හින්දා මං මනුස්සයෙක් වගේ ජීවත්වෙන කෙනෙක් කියලා මං දන්නවා.. මං දැන් මේ ජීවත්වෙන තත්ත්වය හොඳ නිසා යන තැනත් කවදා හරි හොඳ වෙන බව මට විශ්වාසයි..”

ධීර තමන්ගේ අදහස කීවේය.

“බොහොම හරි දරුවා.. කෙනෙක් ඉන්න තැන අනුව තමා යන තැන තීරණය වෙන්නෙ.. ඉන්නා තැන හොඳින්, සිල්වත්ව ගත කරන කෙනා අනිවාර්යයෙන් යන්නෙ සුගතියට.. ඒත් දරුවෝ නූඹ වගේ කෙනෙක් අනිවාර්යයෙන් නූඹ මේ උපතට ආ තැන ගැනත් දැනගන්න ඕනෑ..”

තාපසතුමාගේ වචන ධීරගේ හිතේ පුද්ගලය පොහොර කළේය.

“නුඹ විශ්වයේ අපූරු නිර්මාණයක් දරුවා.. නුඹේ පෙර ආත්මය අනුව නුඹ දැන ගත යුතු කරුණු බොහොමයි. නුඹ කැමති නම්, නුඹට ඕනෑ නම් ඒ සියල්ල නුඹට දැනගත හැකියි..”

තාපසතුමා කීවේය.

“මං කැමතියි සාධු මං ගැන දැනගන්න..”

ධීර ආසාවෙන් කීවේය.

“හොඳයි.. දැස පියාගෙන දැස ඉදිරිපිට මැවෙන දෙය තේරුම් ගන්න උත්සාහ කරන්න..”

ධීර තාපසතුමා කී ලෙසම දැස පියා ගත්තේය. ඒ නිසා තාපසතුමාගේ දකුණක ධීරගේ නළල් තලය දෙසට දික්වූ බවත්, ඒ අතින් විහිද ගිය රශ්මි කදම්භයක් ධීරගේ ඇඟි බැම දෙක මැද නළල් තලයට උරාගත් බවත් ධීර දැක්කේ නැත. ධීර උන්නේ තද කර දෙනෙත් පියාගෙනය. එහෙත් පියාගත් දෙනෙත මත්තේ පළමුව ඇඳුණ සන කළුව බිඳී, පාට පාට රේඛා විසිර යනවා ධීර දුටුවේය. වෛරණ රේඛා එකතු වී නිර්මාණය වන චිත්‍රය අතරින් මැවෙන මිනිස් රූ දෙස ධීර පුද්ගලයෙන් බලා උන්නේය.

“මින් වසර ගණකට පෙර මේ රටේ සිංහල රාජ වංශයේ දුටුගැමුණු කියලා වීර රජ කෙනෙක් උන්නා.. රට එක්සේසත් කරලා බුදු දහමට සේවය කරපු මේ රජුට උන්නේ එකම එක පුත් කුමාරයයි.. ඒ සාලිය කුමාරයා..”

දෙනෙත වසා උන් ධීරට, තාපසතුමාගේ මේ වචන පැහැදිලිව ඇසිණි. ඒ වචනත් එක්කම ඊට අදාළ රූ සපු, දෙනෙත ඉදිරිපිට දුටුවේය. දුටුගැමුණු රජු, සාලිය කුමාරු ආදී වරිත ජීවමානව සේ ධීරගේ වැසූ නෙත මත්තේ රඟපා උන්නේය.

ධීර සමාධියක උන්නේය. ඒ සමාධිය තුළින් ඔහුට තාපසතුමා

පෙන්නුම් කළේ පෙර භවයේ ධීරගේ උපතට හේතු වූ විස්තර කතාවය. ධීර, තාපසතුමාගේ වචන කනිත් අසමින් දෙනෙත ඉදිරිපිට ඊට අදාළ දසුන් දකිමින් නිසොල්මන්ව උන්නේය.

“සාලිය කුමාරයා තරුණ වයසේදී අශෝකමාලා කියලා යුවතියකට පෙම් බැන්දා.. මේ යුවතිය වණ්ඩාල කුලයේ.. ඒ හින්දා සාලිය කුමාරයාට සිංහල රජ පරපුරේ ඔටුන්නට තිබුණ උරුමය අහිමි වුණා.. සාලිය කුමාරයා ධර්මිෂ්ඨ රජ කෙනෙක්.. රටේ ජනතාවගේ කැමැත්තට ගරු කරලා ඔහු මාළිගාවෙන් පිට වෙලා වණ්ඩාල කුලයට එකතු වුණා..”

අශෝක මල් නෙලමින් උන් යුවතිය කඩවසම් කුමරුට හොඳින් ගැළපෙන තරම් රුවින් යුතු බව ධීරට පෙනිණ.

“පස්සෙ කාලෙක දුටුගැමුණු රජතුමා තමන්ගේ පුතාට සමාව දුන්නත් සාලියවත්, අශෝකමාලාවත් රජ සැපතට ආශා කළේ නෑ.. ඒ දෙන්නා කැමති වුණේ තත්තිරිමලේ ගත කරපු නිදහස් ජීවිතේට.. දුටුගැමුණු රජතුමා තමන්ගේ ලේළියට අගනා වස්තුවක් තැගි දුන්නා.. ඔවුන් තත්තිරිමලේට ඇවිත් සතුටින් ජීවත් වුණා.. එකම එක පුතෙක් ඔවුන්ට හිටියත් තරුණ වයසේදී මේ පුතා මරණයට පත්වුණා.. ඔබ දන්නවද ඒ තරුණයා කවුද කියලා..?”

තාපසතුමා ඇසුවේය. අශෝකමාලා හා සාලිය අතරේ බිළිඳු දරුවා සුරතල්වන අයුරුත් ටිකෙන් ටික ඔහු තරුණ වියට පත්වෙන අයුරුත් ධීර හොඳින් දුටුවේය.

“හොඳින් බලන්න දරුවා.. ඔබට අඳුරගන්න පුළුවන්ද සාලිය - අශෝකමාලා දෙන්නගේ දරුවා කවුද කියලා..?”

තාපසතුමා යළිත් ඇසුවේය. දෙනෙත ඉදිරිපිට ඇති තරුණයාගේ රූපය ටිකෙන් ටික පැහැදිලි වෙන අයුරු ධීරට පෙනිණි. ඒ මුහුණේ ඇස්, කන්, නාසය තමාගේ හැඩරුව ගන්නා අයුරු ධීර බලා උන්නේ පුද්ගලයෙනි. ඊළඟට සුපුරුදු ඇඳුමින් තමා ඉදිරිපිට උන්නේ තමාම බව ධීර තේරුම් ගත්තේය.

“ඒ මම.. ඒ.. මම.. මමයි ඒ දරුවා..”

ධීර සතුටින්, පුදුමයෙන් කැගෑවේය.

“හරි දරුවා.. ඒ නුඹ තමයි.. ඒත් නුඹ තරුණ වයසේදී මරණයට පත්වුණා.. ධාර්මිකව ජීවත්වුණ නිසා මරණින් මත්තේ නුඹ විෂ්ණු දෙවියන්ගේ විමානයට ගියා.. අශෝකමාලාට තමන්ගේ මාමණ්ඩිය වුණ දුටුගැමුණු රජුගෙන් ලැබුණ ආහරණය ඇය ගෙන් පසුව හිමිකර දෙන්න කෙනෙක් උන්නේ නෑ.. ඒ වෙනකොට ඒක විශාල බලයක් තියෙන ආහරණයක්.. මේ ආහරණය පළඳින කෙනාට ඒ බලයත් හිමිවෙනවා.. තමන්ගේ ඥාති පරපුරට මේ ආහරණය හිමි වුණොත් එහි බලය අයුතු විදිහට ප්‍රයෝජනයට ගනියි කියලා අශෝක මාලා බයවුණා.. ඒ නිසා ඇය ඒ වටිනා වස්තුව නිදන් කොට තත්තිරිමලේ ගල්තලාවක මාළිගයක් ඉදිකළා..”

ධීරගේ වැසූ දෙනෙතේ පියත්පත්වලට යටින් කඳුළු ජෙළියක් ගලායමින් තිබිණි. මේ කතාවට තමන්ගේ ඇති සම්බන්ධය ධීරගේ හැම ස්නායුවම උණුකොට සංවේදී කොට තිබිණි.

“නුඹේ මේ ආත්මයේ මව් වුණ තැනැත්තී මං ළඟට ඇවිත් දරු සම්පත් ප්‍රාර්ථනා කරද්දී ඇයට සුදුසු ගන්ධබ්බයෙක් සොයා මං විෂ්ණු විමානට ගියා.. එතකොට නුඹ විෂ්ණු විමානය තුළ වර්ෂ බොහෝ ගණනක් ගතකොට අවසන්ව යළි මව් කුසක් සොයමින් සිටියා.. අර ඇත්තිට සුදුසුම කෙනා නුඹ බව මම තීරණය කළා.. නුඹව ගෙනැවිත් ඒ ඇත්තිගේ මව්කුසට යොමු කලේ මං.. ඒ නිසා මේ කතාව නුඹට කියන්න මට යුතුකමක් තිබුණා.. නුඹව මේ ස්ථානයට කැඳවුවේ ඒ නිසා..”

ධීර දෙනෙත වසාගෙනම උන්නේය. ඇත්තටම නෙත ඉදිරිපිට මැවෙන රූවලින් මිදෙන්නට බැරි ගතියක් ධීරට දැනිණි.

“ඔය ආහරණය වෙනුවෙන් වෙහෙසෙන මිනිසුන්ගෙන් නුඹට අනාගතේදී කරදර සිදුවෙනවා.. නොසිතූ විපත්වලට නුඹට මුහුණ දෙන්න සිද්ධ වේවි.. බලයට, වස්තුවට ලොල් බැඳගත්තු මිනිස්සු

තමන් ඒ ආහරණය වෙනුවෙන් මිහිපිට උපත ලබා ඉන්නවා.. නුඹ ඒ මිනිස්සුන්ගෙන් ප්‍රවේශම් වියයුතුය..”

තාපසතුමා කීවේය. ධීර ඉදිරිපිට ඉන්පසු මැවුණු රූපවත්, දර්ශනවත් පැහැදිලි නොවිණි.

“පුතා.. ධීර.. පුතා..”

තමන්ගේ මේ හවයේ අම්මා - නෙරංජලාගේ කටහඬ ධීරට ඇසුණේ මේ අතරය. ඒ කටහඬත් සමඟ නෙත ඉදිරිපිට ඇඳුණ රේඛා හැකිළි කුඩා වී කුඩාම තිතක් වී අතුරුදන් විය.

“පුතා.. ධීර..”

ඒ සමඟම තාත්තාගේ කටහඬත්, අතක ස්පර්ශය එක් උරහිසකටත් ධීරට දැනිණි. ධීර වහා දෙනෙත් හැරියේය. ඔහු කෙළින්ම ඉදිරිය බැලුවේය. මහ නුග ගස පාමුල හිස්ස. තාපසතුමා අතුරුදන්ව තිබේ. අඩු තරමේ එතැන කෙනෙකු උන් බවට ලකුණක්වත් ඉතිරිව නැත. තමා දුටුවේ සිහිනයක්ද..? නැත. ඒ සිහිනයක් නොවේ. තමා සියල්ලට එක මොහොතක් තුළදී මුහුණ දී උන්නේය.

‘අනේ තව එක මොහොතක් ඒ බලවත් මුණිවරයා සමඟ කතා කරන්නට තිබුණානම්’ කියා ලෝබකමක් ධීරගේ හිතට දැනිණි.

“පුතා.. මොකද වුණේ..?”

එරම්භියා ගොතා හිඳ දෙනෙත පියා උන් ධීර ගැස්සී නෙත් හැරියත් එක එල්ලේ ගල් ගැසී නුග ගස දෙසම බලා උන් බව දුටු ජගත් කලබලයෙන් ඇසුවේය.

“මට තාපසතුමා මුණ ගැහුණා තාත්තෙ..”

ධීර හැඬුම්බරව කීවේය. ඇත්තටම ධීරගේ ඇස් කඳුළින් වැසී තිබිණි.

“තාපසතුමා මා එක්ක කතා කළා අම්මෙ..”

ධීර, නෙරංජලාගේ අතක් අල්ලා කීවේය.

“මං අම්මල ළගට ආවේ කොහොමද කියලා මං දැන් දන්නවා.. අම්මා කිව්වෙ ඇත්ත.. මං ආවෙ විෂ්ණු විමානෙන්.. මාව අම්මට ගෙනේල දන්නෙ තාපසතුමා..”

ධීර කීවේය. නෙරංජලාගේ සේම ජගත්ගේත් හිත්වල සතුටක් පිරිණ.

“කෝ පුතේ උන්නාන්සෙ..?”

නෙරංජලා ඇසුවේ ආයෙමත් වරක් තාපසතුමා ද ැක ගන්නා ආසාවෙනි.

“මේ නුගේ පාමුල භාවනා කර කර හිටියා අම්මෙ.. ඒත් දැන් අතුරුදහන් වෙලා..”

ධීර කීවේය.

“ඇත්තට.. කොහේ උන්නත් උන්නාන්සෙ මතු බුදුවන්නම ඕනෑ..”

නෙරංජලා දැන එක්කොට වැද කීවේය. ඇගේ නෙත මත කඳුළක් තිබෙනවා ධීර දුටුවේය.

* * * * *

වැගල ගමනින් පසුව ධීර වැඩිපුරම උන්නේ කල්පනාවේය. නෙරංජලාත්, ජගතුත් ධීරගේ මේ වෙනස පැහැදිලිවම දුටුවෝය.

“පුතා.. පුතාට මොනාද එදා තාපසතුමා කිව්වෙ..?”

ජගත් ඇසුවේය. පුතු වෙනස් වූයේ තාපසතුමා හමුවී කතා බහ කළ දිනයේ පටන් බව ඔහු දැන උන්නේය.

“තාපසතුමා මට මගේ පෙරහවය ගැන විස්තර කිව්වා තාත්තෙ..”

ධීර කීවේය. මේ වනතුරුත් තාපසතුමා තමාට හෙළි කළ රහස් කිසිවක් ධීර අම්මාටත්, තාත්තාටත් නොකීවේය. තමාට බොහෝ ආදරය කරන ඔවුන් ඒ කරුණු අසා කලබල වෙන්නට පුළුවන. ධීර සියල්ල නොකියා හංගා ගත්තේ ඒ හින්දාය.

“මට ඒ කියාපු දේවල්වල තියෙන සමහර කරුණු ගැන හොයල බලන්න ඕනෙ.. ඒ කරුණු ඇත්ත කියලා මං විශ්වාස කරනවා.. ඒත් ඒ කාරණා ගැන තව විස්තර ඉතිහාසයෙන් හොයල බලන්න ඕනේ..”

ධීර කීවේය.

“අපේ ඉතිහාසේ ගැන හරියටම තොරතුරු දන්න තාත්තා අඳුරන කෙනෙක් එහෙම නැද්ද..?”

ධීර ඇසුවේය.

“ඕ.. එක්කෙනෙක් ඉන්නවා.. ඒ දවස්වල මාත් එක්ක එකට ඩිග්රිය කරපු කෙනෙක්.. මිනිහා දැන් ලංකා ඉතිහාසය හා පුරා විද්‍යාව ගැන මහාචාර්ය කෙනෙක්.. නෙරංජලාට මතකද මගේ යාළුවා වික්‍රම..?”

ජගත්, බිරිය දෙස බලා ඇසුවේය.

“තාත්තා ඔය කියන්නෙ වික්‍රම යටලවත්ත ගැනද..?”

නෙරංජලාට පෙර ධීර ඇසුවේය.

“ඔව් පුතා.. මිනිහා තමා..”

ජගත් කීවේය.

“වික්‍රම යටලවත්ත ටීවී එකේ වැඩසටහන් කීපයකටම ආවා..”

මං දැකල තියෙනවා.. මට ටිකක් එයා එක්ක කතා කරන්න ලැබුණොත් ලොකු දෙයක්..”

ධීර කීවේය.

“බැරිවෙන එකක් නෑ.. අපි උත්සාහ කරල බලමු..”

ජගත් කීවේය.

“තාත්තා..”

ධීර සෙමින් ඉතා පැහැදිලිව කටහඬ අවදි කළේය.

“අපි අවට, අපට නොපෙනෙන ලෝකයක් තියෙනවා තාත්තේ... ඒ ලෝකය විස්මිතයි.. බල සම්පන්නයි.. මං දැන් ඒ හැම දෙයක්ම විශ්වාස කරනවා..”

ධීර කීවේය. ඔහු උන්නේ ඇත්තටම ඒ විශ්මිත වූ අදෘෂ්‍යමාන වූ ලෝකය තුළ විනාඩි ගණනක සැරි සැරීමකින් පසුවය. ධීරට ඒ අවස්ථාව ලබා දුන්නේ තාපසතුමාය. ඉඳුරන්ට ප්‍රත්‍යක්ෂ නොවන මුත් මේ විශ්මිත ලෝකය සියැසින් දකින්නන්, පියවි ඇසින් දකින්නන් තවමත් ජීවත්වන බව ධීර අදහමින් උන්නේය.

* * * * *

හදුරින් මැණික්හින්නේ ගමනින් පසුව මාස කීපයක් ගතව තිබිණි. උග්‍රාළ බාප්පොච්චිගේ පුස්තකාල පොත් අතර තිබී සොයාගත් රහස ඔහුගේ මතකයෙන් බැහැර නොවිණ. ඇඳුන් ඔහුගේ දේවාලයට අරක් ගත් මළගිය ශ්‍රෝතියා හදුරින් කිසිවක් අමතක කරන්නට ඉඩක් දුන්නේ නැත. ඒ ආත්මය නැවත නැවත හදුරින් කීවේ මේ කතාවේ ඉතිරියක් උග්‍රාළගේ පුස්තකාල පොත් අතරින් මතු කරගන්න කියාය.

“ආයෙ වතාවක් මැණික්හින්නට ගිහින් බලන්න ඕනෙ.. මේ පාර නම් මං හිස් අතින් ආපහු එන්නෙ නැහැ.. හොඳින් හරි තරකින් හරි මං ආපහු එන්නෙ ඒ පුස්තකාල පොත් ටික අරගෙන..”

හදුරින් තරයේම හිතට ගත්තේය. දවස් දෙකකට දේවාලය වසා තියා මංජුලාගේ රැකවරණය කෙසේ වෙතත් මංජුලා ගැන ඔත්තු බැලීම කුමාරට පවරා ඔහු මහනුවර බලා පිටත් විය.

“හින්නි මලේ..”

සාදික්කා ගෙඩි ගොඩක් අවිච්ඡේදනීයව දමමින් උන් හින්නියා, හදුරින් ළඟට එනතුරුම නොදැක්කේය.

“අප්පොච්චියේ.. උඹදෑ..”

හින්නියා ඉණට දැත තියා කඳ කෙළින් කර ගත්තේය.

“මහනුවරට ආ ගමනේ ගොඩවෙලා යන්ඩ ආවා.. බාප්පොච්චිත් බලලම යන්ඩ..”

හදුරින් කීවේය.

“බාප්පොච්චි බලන්ඩ නම් උඹ දැන් මෙහේ ඇවිත් වැඩක් නෑ අයියණ්ඩි..”

හින්නියා කීවේය.

“ඒ මොකෑ..?”

හදුරින් ඇසුවේ පුදුමයෙනි.

“අප්පා බලන්ඩ නම් උඹ දැන් කැරකෝප්පුවට යන්ඩ ඕනෑ..”

“ඇහි..!”

හදුරින්ගේ කට ඇරිණි.

“බාප්පොච්චි නැති වුණාද මලේ..?”

ඔහු ඇසුවේ ඇස් දෙක නළලේ තියාය.

“ඕ බොලං.. දැන් මාසයක් වෙච්චි..”

“ඡකේ.. ඡකේ.. මං හාංකවිසියක්වත් දන්නෙ නැනේ..”

හදුරුවන් පසුතැවිලි වූයේ හැබැවටමය.

“කොහේද ඉතින්.. පයින්ගියක් එවන්ඩ උඹ ඉන්න තැනක් අපි දන්න එකක්ද..? වරෙන් අයියණ්ඩි ගෙට..”

හින්නියා ඉස්සර විය. ඒ පස්සේ ගෙට ගිය හදුරුවන්ට හින්නියාගේ බිරිය උණු තේ කෝප්පයකින් සංග්‍රහ කළේය.

“එතකොට මලේ අර උඹලගේ අප්පා ළග තිබිව්ව පුස්කොළ පොත් ටිකට මොනාද උඹ කළේ..?”

ආගිය කතා අතරේ හදුරුවන් ඇසුවේ වෙනසක් නොපෙන්වනාය.

“ඒවා ඉතින් උන්දැගෙ වස්තුව.. උන්දැටම අයිති ඒවා වෙව්වි.. උන්දැ එක්කම අවසන් ගමන් ගියා බං..”

හින්නියා විටක් ඒදමින් කීවේය.

“ඒ කිව්වෙ..?”

හදුරුවන් කලබලෙන් ඇසුවේය.

“අප්පව පොළවට යට කරද්දි ඒ ටිකත් උන්දැගෙ වළටම දාල පස් දැම්මා බොලං..”

හින්නියා ගණනකට නැතුව කීවේය.

“මි.. මොනා..!”

හදුරුවන්ගේ කට ඇරිණි. කොන්ද කෙළින් විණ.

“පිස්සු යක්කු..”

ඔහුට කියවුණේ නිකම්මය.

‘උන් කරපු අපරාදෙක මහත.. මේ මෝඩ යක්කු දන්නැ..’ ආයෙමත් ඔහු සිතුවේය.

“මොනා අයියණ්ඩි උඹ කුටු ගාන්නෙ..?”

හින්නියා ඇසුවේ දහඩිය උනා තිබූ හදුරුවන්ගේ මුහුණ කෙලින් බලාය.

“කළුවර වැටෙන්න කලින් පිටත් වුණොත් බස් එකක් අල්ල ගත්තැහැකි..”

හදුරුවන් කීවේ හිතේ ඇති දේ නොවේ. ඔහුගේ හිත පුරා දරුණු පසුතැවීමක් පැතිර තිබිණි. හදුරුවන්ට එක අතකින් තරහේ බැරිය. අනෙක් අතින් දුකය. ඔක්කෝටම වඩා අතටම ලැබුණු බලගතු වස්තුව උගාල බාප්පොව්ව්ගේ පුස්කොළ පොත් ටික පොලවේ වැලලියාම ගැන වේදනාවය.

“මේ ආ ගමන කියටවත් ආපහු හැරිල යන්න නම් මට හිත හදාගන්න බෑ.. මට කොහොම හරි ඒ පුස්කොළ පොත් ටික ඕන.. මෙව්වර කල් මං වෙහෙසුණේ ඒකට.. මගේ මහත්සිය ගගේ මුහුදෙ ගහගෙන යනකං මට බකංනිලන් ඉන්න බෑ..”

හින්නියාගේ ගෙදරින් පිටව යන අතරේ හදුරුවන් දිගටම කල්පනා කළේය. අන්තිමට මිහිපිට පණ ඇති මිනිසෙකු ලේසිවට ගනිවිසි හිතන්න බැරි තීරණයක් ඔහු ගත්තේය.

‘උගාල බාප්පොව්ව් හංගන් රැක්කට.. ඔය පුස්කොළ ටික අපේ පරම්පරාවෙ උරුමයක්.. මං ඇරුනකොට ඔව්වායින් ප්‍රයෝජන ගත්ඩ දන්න වෙන පුතයෙක් නෑ.. මං උගාලගෙ වළ ගොඩදානවා.. ඔව්.. මං ඔය පුස්කොළ මිටිය කොහොමින් හරි මං ළඟට ගන්නවා..’ හදුරුවන් හිතුවේය.

සොහොන් පිටිය හදුරුවන්ට අමුතු තැනක් නොවේ. ඔහු වැඩිපුරම ගණුදෙනු කලේත් භූතයින්, ප්‍රේතයින්, යකුන් වැනි මළගිය උන්දලා එක්කය. ජීවත්වන මිනිසුන් ගැන හදුරුවන්ගේ හිත තුළ තිබූ සැක බිය, මළගිය මිනිසුන් ගැන ඔහුගේ හිතේ නොවිණ. ඒ නිසා මේ කරන්නට යන කාරිය ගැන අබමල් රේණුවක බයක් සැකක් ඔහුගේ හිතේ නැත.

“යන්න ඕන උගාල ගොයිය දපාන ඉන්න වල බලල එන්ඩි..”

පාර අහගෙන හදුන්වන් සොහොන් පිටිය තිබූ තැනට ගියේය. ගම කෙළවරේ වෙල් යායත් කුඩා වනපෙතත් මායිම් කොට පිහිටි සොහොන් පිටිය පේන මානේ ගෙයක් දොරක් නැත. ඒ කාරණාවම හදුන්වන්නේ හිතට සතුටක් ගෙනාවේය. වල ගොඩැලි සොහොන් කොත් අතරින් වැටුණු අඩිපාර දිගේ ඔහු නොනවත්වා ඉදිරියට ගියේය. හින්නියා කී විස්තර අනුව උගාලගේ වළ හොයා ගැනීමට අමාරු නොවිණ.

“මැණික්හින්නේ විසූ ඒ.බී. උගාල උපාසක මහතාට නිවන් සුව ලැබේවා..!”

ගල් දෙතුන්පලක් එක උඩ බැඳ තැනූ අඩු වියදම් සොහොන් කොතේ මේ වැකියට ඉහළින් උගාල බාප්පොච්චිගේ අපැහැදිලි ඡායාරූපයක්ද තිබිණි.

‘හොඳා බාප්පොච්චියෙ.. අද රැට මං ඇවිත් උඹව මුණ ගැහිලා යඤ්ඤංකො..’ හදුන්වන් හිතුවේ කට කොණේ හිනාවක් ද තියාගෙනය. සොහොන් පිටිය මැද සිමෙන්ති ගලින් බැඳී, කොට බිත්ති ඇති සොහොන් ගෙය ලොම් හැලී ගිය බැල්ලකගේ වාසභවන වී තිබිණි. ඇයත් ඇගේ දරු පැටවුන් හතර දෙනාත් හැරෙන්නට වෙන මේ සොහොන් පිටිය මුර කළ කෙනෙකු නැත.

අවශ්‍යම තිබුණ කරුණු කාරණා ටික හොඳ හැටි හොයා බලාගෙන හදුන්වන් සොහොන් පිටියෙන් එළියට බැස්සේය. දැන් වේලාව හවස හය හමාරය. වටින් ගොඩින් කළුවර වැටෙමින් තිබේ. ටවුමේ ගොඩනැගිලි ද්‍රව්‍ය විකුණන කඩයකට ගොඩ වැදුණු හදුන්වන් හොඳ උදැල්ලක් හා විදුලි පන්දමක් මිලට ගත්තේය. ටවුමේ මාතර බත් කඩෙන් එළවළු බත් මුලකුත් මිලදී ගෙන හදුන්වන් යළි සොහොන් පිටිය කරා එනවිට කළුවර මෝරා අවට අඳුරුව තිබිණි.

“අහසෙ හඳවන් නෑ.. අද මගෙ වැඩේට කියාපු දවස..”

හදුන්වන් සොහොන් පිටිය මැද අඩි පාරේ යන අතරේ හිතුවේය.

“බිත්.. බු..”

සොහොන් පිටියේ කුඩා ගෙය තනි බුක්තියට ගෙන උන් බැල්ල අඳුරේම එයට ගොඩ වූ රුව වෙත බුරාගෙන පැන්නාය.

“චිප් බැල්ලි..!”

අඳුරු පාට බැල්ලගේ දෙනෙතට විදුලි පන්දම එළිය කරමින් හදුන්වන් සැර කළේය. බැල්ල දත් මිටි කමින් ගොරවයි. හදුන්වන් දැන උන්නේ මිනිසුන් මෙල්ල කරන්නට විතරක් නොවේ. අවශ්‍ය වේලාවට සතෙක් සිපාවෙක් හිලෑ කරගන්නා මන්ත්‍ර ද ඔහු දැන උන්නේය. හදුන්වන් බැල්ල දෙස බලාගෙන ඉන් එකක් තොල් මතුවේය. පැටවුන්ගේ ආරක්‍ෂාවට ගොරවා ඉදිරියට ආ බැල්ල, එක්වරම නගුට දෙපා අතර හංගාගෙන, කන් කඩා දමාගෙන, කෙඳිරියක් නගාගෙන බිම පෙරළිණ. පස්ස ගාත් දෙක උස්සාගෙන හදුන්වන් වෙත බය පක්‍ෂපාතීකම පෑවේය.

“මගෙන් උඹට කරදරයක් නෑ කික්කියේ.. උමේ පැටවුන්ට කරදරේකුත් නෑ.. මං ආ කාරිය කොරගෙන යනකං පැත්තකට වෙලා හිටුව..”

හදුන්වන් කීවේය. ඒ කී හැම අකුරක්ම තේරුණා සේ බැල්ල සෙමින් පැටවුන් අතරට ගොස් වැතිරිණ.

උදැල්ලත්, විදුලි පන්දමත් පසෙක තැබූ හදුන්වන් අතේ තිබූ සිලි මල්ල දිගැරියේය. එහි බත් මුල, වතුර බෝතලයක් හා මිලදී ගත් පත්තරයද තිබිණ. විදුලි පන්දමේ එළියෙන් හදුන්වන් බත් මුල කැවේය.

“මික්..! මෙලෝ රහක් නෑ.. දිය හොඳියි බකුයි.. මංජුලාගේ කැමවල රහ තේරෙන්නෙ මේ වෙලාවට තමා..”

හදුරින් හිතුවේය. ගෙදරදී නම් ඔහුගේ බත්පතට පිළිහුදුවක් වරදින් නේ එහෙමත් වෙලාවකය. ඒත් සොහොන් පිටිය මැද ඉඳගෙන එළවළු බතක් මිස බැදුමක්, පිළි ජාතියක් මිශ්‍ර කර කන්නට බැරිය. මේ භූමිය වටා සැරිසරණ අනන්ත පිසාවයින් බත්පතට බැල්ම හෙලන්නට පුළුවන. අමාරුවෙන් බත් කටවල් කීපයක් කෑ හදුරින් බත් මුල එහෙමම බැල්ල වැතිර උන් තැනට කිට්ටු කළේය. නගුට දෙවරක් වැනු බැල්ල පැටව් හතරදෙනාත් එක්ක බත්පත වටකර ගත්තේය.

හදුරින් කටත් අතත් හොඳින් සෝදා, දිය බී පත්තරය සිමෙන්තිය මත එළා එහි වැතිරිණ.

'මගෙ වැඩේට තව රැ වෙන්න ඕන.. ඊට කලියෙන් මට නින්දක් නිදියල නැගිටිට හැකි..' හදුරින් ඇස් දෙක පියා ගත්තේය. සොහොන් ගෙය ලඟ සුදු අරලියා ගහේ වසා උන් බකුමුණා 'හම්.. හම්' කීවේ හදුරින්ට නින්ද යන්නට නැළවිලි ගියක් ගයන්නා සේය.

* * * * *

ගුරා උදේ කියා ගියේ නම් හවස් වන විට ගෙදර එනවා කියාය. ඒත් තවමත් නැත. කුමාර, ගුරා නැතත් දේවාලයේ හවස ආවතේව කටයුතු ටික පුරුදු විදිහට කළේය. දේවාලයේ පහන් දල්වා දුම් ඇල්ලුවේය. මල් අසුන මත තිබූ රමේෂ්ගේ ටී ෂර්ට් කැබැල්ල රැන්දූ මැටි රූපයේ පැහැදිලි වෙනසක් කුමාර දැක්කේය.

'මේකෙ දකුණු කකුලට ගහල තිබ්බ කට්ට ගලවලා..' කුමාර දුටුවේ ඇත්තය. මැටි රුවේ දකුණු කකුලට ගසා තිබූ කටුව අයින් කර තිබිණි.

'අපේ ගුරා තමා යකා.. රමේෂ්ගෙ අම්මට දකුණු කකුල සනීප කරවලා කොල්ල ඇවිද්දවල දෙන්නං කියලා ගහල තිබ්බ කටුව ගලවලා.. හුනියම් කරන්නෙත් ගුරා.. කපන්නෙත් ගුරා..' කුමාර

හිතුවේය. දකුණු කකුලේ කටුව ගලවා ඇතත් මැටි රුවේ නළල මැදින් ගැසූ කටුව තාමත් එහෙමමම තියෙනවා කුමාර දුටුවේය.

'රමේෂයා පොළොවෙ පය ගහලා ඇවිදියි.. හැබැයි ඔය නළලෙ ගහපු කටුව තියෙනකම් හොඳ සිහිය එනව බොරු..' කුමාර සිතුවේය. හදුරින්ට ආවතේව කොට දැන් කුමාර තුළ ද මේ කටයුතු ගැන තරමක දැනීමක් තිබිණි.

සෑමියා ගෙදර එතැයි බලාපොරොත්තුව මංජුලා වේලාපහින්ම රැ කෑම හදා තිබ්බාය. ඒත් වෙනදාට ගෙයින් පිට ගොස් හදුරින් යළි එන වේලාව පසුවී තිබිණි. මංජුලා දොරකඩට හේත්තු වී පාර බලා උන්නාය.

"මහත්තයා තාම නෑ නේද නෝනා..?"

එසේ කියමින් කුමාර ගේ පැත්තට ආවේය. වෙනදා නම් මේ වෙලාවට ගෙදර ගිහින්න. ඒත් මහත්තයා තවමත් නැති නිසා නෝනා මේ ගෙදර තනිකොට යන්නට කුමාරට හිත හදාගන්න බැරිය. අවසරයක් නැතුව රැය නතර වෙන්නද බැරිය.

"ඒක නේන්නං මාත් මේ බලන් උන්නෙ.. රැවෙන කතාවක් කිව්වෙ නම් නෑ.."

මංජුලා කීවාය.

"මං ගෙදර යන වෙලාවත් පහු උනා.."

කුමාර දෙපැත්තට අදිමින් කීවේය.

"මං බත් බෙදල දෙන්නං.. කුමාර කාල මේ ඉස්තෝප්පුවෙ පැදුරක් එලාගන්ඩි.. මහත්තයා කීයට එයිද දන්නැනෙ.."

මංජුලාගෙන් කුමාරට අවසර ලැබිණි.

"මහත්තයා මොනා හිතයිද දන්නැනෙ නෝනා.."

කුමාර සැකයෙන් කීවේය.

“එයා මොනා හරි හිතන්නෙ අපි දෙන්න එක පැදුරෙ හිටියොත් තමා.. කුමාර කාලා ඉස්තෝප්පුවෙන් නිදාගත්ඩ.. මං මහ දොර ඇතුළෙන් අගුල දාගන්නංකො..”

මංජුලා කීවේ සමච්චල් හිනාවක් මුණේ තියාගෙනය. කුමාරට ඒ හිනාවේ නියම අරුතක් නොතේරුණත් ඔහුගේ හිතට තද ලැජ්ජාවක් දැනිණ. මංජුලා ගෙන් කුමාරට රැයට බතුන්, ඉස්තෝප්පුවේ නිදන්නට පැදුරකුත් කොට්ටයකුත් ලැබිණි.

‘මහත්තය නැති වෙලාවට නෝනා හරි කරුණාවයි..’ පැදුර කොට්ටය සීතල සිමෙන්තිය මත එළා වැතිරෙන අතරේ කුමාර හිතුවේය. ඉස්තෝප්පුවේ මහ දොර මංජුලා ගේ ඇතුළතින් අගුළු දාගන්නා ‘ටකස්’ හඬ ඔහුට හොඳින් ඇසිණි.

* * * * *

වෙල් යායේ සොහොන් පිටිය මායිමට රොක් වූ නරි රංචුවකගේ හඬින් හදුජ්වන් තිගැස්සී ඇහැරිණ.

“හොක්කි.. හොක්කි.. හු..”

ගත කිළිපොලා යන නරි රැළගේ කරච්චලය රැයේ සාමය බිඳ හෙළා තිබිණි. හදුජ්වන් හනික ඇලවී උන් තැනින් නැගිටිවේය.

‘දන්නෙම නැතුව හොඳටම නින්ද ගියා..’ හදුජ්වන් සිතුවේය. කළුවරේම අතගා පළමුව විදුලි පන්දම හොයා ගත්තේය. දෙවනුව එය එළියකොට උදැල්ල අතට ගත්තේය.

“බන්.. හු.. උඹ.. උඹ...”

හදුජ්වන් අනුව නැගිටගත් බැල්ල වෙල් යාය දෙසට මුහුණලා හිඳගෙන අහසට උඩු බිඳුවාය. ඇ තනිවම නරි රංචුව පලවා හරින්නට උත්සාහ දරමින් උන්නාය. හදුජ්වන් විදුලි පන්දමේ

එළියෙන් උඹරාළගේ සොහොන්කොත වෙත ඇවිද ගියේය. දැන් වේලාව කියදැයි හරියටම දැන ගැනීමට ක්‍රමයක් හදුජ්වන්ට නොවිණි. එහෙත් ඔහු මේ තමාගේ කාරියට සුදුසුම වේලාව බව හොඳින් දැන උන්නේය.

පළමුව ඇහැට නොපෙනෙන බලයන්ගෙන් ආරක්‍ෂා වීමට බලගතු මන්ත්‍රයක් ජප කරමින් හදුජ්වන් උඹරාළගේ වළ වටා ගියේය. ඊළඟට නමෝ විත්තියෙන් පළමු පස් කුට්ටිය ගොඩදා වැඩිය පටන් ගත්තේය.

‘මං හිතුවට වඩා වැඩේ අමාරුයි..’ අඩිය දෙක තුන වල ගැඹුරු වෙද්දී හදුජ්වන්ගේ ඉහින් කනින් දහඩිය වැගිරිණි. යන්ත්‍ර මන්ත්‍රයෙන් දිවි රැක ගත්තා මිස පැලයක් හිටවන්නවත් හදුජ්වන් පොළවට උදැල්ල තියනා එකෙකු නොවේ. වැඩිය මේ තරමට අමාරු ඒකය. දැන් දැන් උදැල්ල පෙට්ටි පියනේ වදින බොල් හඬ අහන නොනිවෙන ආශාවෙන් හදුජ්වන් කර වටක් වලේ බැස කොටමින් පස් ගොඩට විසි කරමින් උන්නේය.

“හපොයි.. අම්මේන්.. අප්පොච්චියේ.. හපොයි..”

රැහැයි හඬ යටපත් කරමින් යටි උගුරෙන් විලාපයක් නගන සිහින් හඬක් හදුජ්වන්ට හදිසියේම ඇසිණි. ඒ හඬ හිත ඇතුළේ ඇති කළ කුඩා තිගැස්මට ඉඩක් නොදී හදුජ්වන් හිසෙහිසවා ඇහුම්කන් දුන්නේය.

“අනෙ අප්පුච්චියේ.. මයෙ අම්මණ්ඩියේ.. හපෝයි..”

විලාපය සිහින්ව මුත් පැහැදිලිව ඇසෙයි.

“කවුද බොල නාහෙන් අඬන එකා..”

හොඳ කුණුහරුපයක් කියාගෙන හදුජ්වන් හාත්පස බැලුවේය. සුදු සිහින් දුමාරයක් වාගේ රුවක් සොහොන් කොත අසල හිටගෙනය. විනිවිද පෙනෙන රුවේ මුහුණ කට හැඩ තල අනුව

ඒ මීට මසකට පෙර වල දමූ උගුරාල බාප්පොච්චිම බව හදුන්වන හොඳින් දුටුවේය.

“උගුරාල බාප්පොච්චි.. උඹ එහෙනං මං ඉස්සරහට පේන්ටම ආවා..”

හදුන්වන කීවේය. ඔහුගේ කටහඬේ බියක සැකයක ඡායා මාත්‍රයක්වත් නොවිණි. බාප්පොච්චිගේ සිරුර වළ දැමූ තැනට අත තියද්දි මියගිය බාප්පොච්චි සුගතියක උපතක් ලබා නැත්තං ඉන්නා තැනකින් දුටුගෙන එන්න පුළුවන් බව හදුන්වන දැන උන්නේය.

“මොකෑ බොල තෝ ඔය කරන්නෙ..? මං තෝව මරනවා.. මං තෝව අප කොරනවා..”

ඒ වචනත් එක්ක උගුරාල බාප්පොච්චිගේ රුවේ ඇස් විසල්විය. කට දෙකොණින් දත් දිගු විය.

“බාප්පොච්චි.. උඹ හොඳට දන්නවා ඕවායින් මාව බය කරන්න බෑ කියලා.. මං උඹට වඩා හොඳ හයිරංකාර යක්කු එක්ක ගුස්ති අල්ලපු එකෙක් බොල..”

හදුන්වන කෝපයෙන් පිම්බේය. ඒ ගෝරණාඩුවට ප්‍රේත රූපයේ වියරු ස්වභාවය සන්සිඳිණි.

“උඹ මොකටද මයෙ වළ හාරන්නෙ කියලා මං දන්නවා.. උඹට අයිති නෑ එව්වා.. එව්වා මයේ.. මට පරම්පරාවෙන් ලැබිව්වා..”

උගුරාලගේ ප්‍රේත ආත්මය කීවේය.

“උඹේ..? උඹේ පරම්පරාවෙන් ලැබිව්වා..? උඹට අමතක උනාද මාත් ඒ පරම්පරාවෙම එකෙක් කියලා.. උඹ තනි බුක්තියට හංගන් හිටියට එව්වට මටත් අයිතිය තියෙනවා.. මං හොඳ හිතින් කියන්නෙ.. මට මයෙ කාරිය කරගෙන යන්ට දීලා අයිත්වෙයං.. නැත්තං මං උඹව කුප්පියකට දාලා කල්පයකට වල දානවා..”

හදුන්වන කීවේය. උගුරාලගේ ප්‍රේත ආත්මය හොඳටෝම මෙල්ල වූ බව පෙනිණි. ජීවත්ව උන් කාලයටත් වඩා හොඳින් උගුරාලගේ ආත්මය දැන් හදුන්වනට කළ හැකිදේ ගැන දැන උන්නේය.

“හොඳයි.. මං පාඩුවෙ පැත්තකට වෙන්නං.. හැබැයි උඹ මටත් කාරියක් කරන්ට ඕන..”

උගුරාලගේ ප්‍රේත ආත්මය කීවේය.

“ඇයි බොල.. උඹට මක් වෙලාද..?”

හදුන්වන කීවේය.

“බලාපිය.. හොඳට බලාපිය මට මක්ක වෙලාද කියලා.. තොට පේන්නැද්ද..?”

හදුන්වන ප්‍රේත ආත්මය දෙස හොඳින් බැලුවේය. ඒ රුව තිබුණේ නිරුවතිනි. ඇඳුම් එකක්වත් ශරීරයේ නැත.

“බලාපං.. මට කන්ඩත් නෑ අදින්නත් නෑ.. ජීවතුන් අතර ඉන්දෙද්දි පිනට දෙන්න බැරිවුණා.. හම්බ කළා.. රැස් කළා.. අද ඒවා මගෙ එවුන් බුක්ති විදිනවා.. මං කන්ඩයි බොන්ඩයි අදින්නයි නැතුව දුක් විදිනවා.. හපෝයි.. හම්මේන්.. මට වෙච්ච දේ..”

ප්‍රේත ආත්මය හඬන්නට පටන් ගත්තේය. මේ ආත්මයේ කෑම, ඇඳුම් දුගියන්ට දී කුසලයක් රැස් නොකළ බොහෝමයක් මරණින් මත්තේ දුගතිවල උපදින බව හදුන්වන අසා තිබිණි. උගුරාල බාප්පොච්චිටත් සිද්ධ වී ඇත්තේ ඒකය. ප්‍රේත ආත්මයක් ලබා උපත ලැබුවත් අදින්න හෝ කන්න බොන්න නැත.

“මට බඩගිනියි බොල.. ඒත් මට කෑමක් තියා වතුරවත් ලැබෙන්නෑ.. මට සීතලයි බොල.. ඒ සීතල දරාගන්ට බෑ.. මට සීතලට අදින්න ඇඳුමකුත් නෑ.. හපෝයි මට වෙච්ච දේ..”

උගුරාළගේ විලාපය තවදුරටත් හදුන්වන්නේ කනින් අසා සිටිය නොහැකි විය.

"නවත්තපං බොල ඔය නාහෙන් ඇඬිල්ල.. තොට කෑමයි වස්තරයි ලැබෙන්න මොනාද මං කරන්නෝන..?"

හදුන්වන් ඇසුවේය.

"කන්ඩ බොන්ඩ නැති මිනිහෙක් හොයල බඩපුරා කන්ඩ දීපිය.. හොඳ ඇඳුමකුත් පූජ කරපිය.. මාව මතක් කොල්ලා ඒ පින අනුමෝදන් කරාපිය.. එතකොට මට කන්ඩ බොන්ඩයි ඇඳුනුයි ලැබෙයි.."

උගුරාළ විස්තර කළේය.

"හොඳා.. මං උඹ කිව්ව හැටියට කරන්නං.. දැන් උඹ මට කරදර නොකර මෙතැනින් පලයං.."

හදුන්වන් උදැල්ල නැවත අතට ගනිමින් කීවේය.

"උඹේ කාරිය කොරාගෙන ගියාම.. උඹට මාව අමතක වේද දන්නැ.."

ප්‍රේත ආත්මය නැවත කීවේය.

"මං කට්ටඬියෙක් බොළ.. මිනිස්සු එක්ක වගේ නෙමේ යක්කු ප්‍රේත භූතයෝ එක්ක ගණුදෙනු නූලට තියෙන්නට ඕනෙ කියලා මං දන්නවා.. මයෙ වචනෙ මං රකින්නං.. උඹ උඹේ වචනෙ රැකපං.."

හදුන්වන් උස් හඬින් කෑගැවේය. උගුරාළගේ ප්‍රේත රූපය මීදුමට එකතු වී තුනීව ගියේය. හදුන්වන් තමන්ගේ කාරිය නැවත පටන් ගන්නට හිතා උදැල්ල උස්සා පහත හෙළුවේය.

"බරාස්..!"

මිනි පෙට්ටියේ ලෑල්ලක් පළාගෙන උදැල්ල යටට බැස්සේය.

ඒත් සමග හාත්පස පැතිරුණේ උනුලා දරාගත නොහැකි මිනි කුණු ගඳකි.

'එක මාසෙට මේකා දියවෙන්න පටන් අරන්..' හදුන්වන් හිතුවේය. ගෙල වටා දමා උන් සුදු සලුව ගෙන නහයත්, කටත් සිරකොට වසා හිස පිටුපසට තද කර ගැටයක් ගැසුවේය. දැන් ගඳ උනුලන්ට අමාරු නැත. පෙට්ටියේ ලෑල්ල ප්‍රවේශමට ඉවත් කළ හදුන්වන් දුර්වර්ණව ගිය රෙදි පොට්ටනිය ගෙන හනික වළෙන් ගොඩ විය. ඒ ඉක්මනින්ම යළි පස් දමා වළ තිබූ විදිහටම වසා දැමූ ඔහු රෙදි පොට්ටනිය ගෙන සොහොන් ගෙයට ගියේය.

"මේ තියෙන්නෙ මගේ වස්තුව.."

පොට්ටනිය ලිහා පුස්කොළ පොත් ටික අතපත ගාන අතරේ හදුන්වන් සතුවත් හිතුවේය මුකවාඩම් බැඳ උන් සඵව ලිහා පුස්කොළ පොත් ටික දුර්වර්ණ රෙදි කඩෙන් මුදා ඒ සලුවේ ප්‍රවේශමට එතුවේය. කෑම ගෙනා පොලිතින් බැගයට ඒ පොට්ටනියත්, ටෝව් එකත් ඔබා ගත්තේය. උදැල්ල මහ වනය මායිම්වන බැඳ්දේ පඳුරු ගොන්නට විසි කළේය.

'එළිය වැටෙන්න තව ඒ හැටි වෙලාවක් නැ..' පොලිතින් උරයත් එල්ලාගෙන මගට බහින අතරේ හදුන්වන් සිතුවේය. වෙල් යායට ඉහළින් අහසේ ළා නිල් පාට මන්දාලෝකයක් පැතිර යමින් තිබිණි. හදුන්වන් සොහොන් පිටියෙන් පාරට අඩිය තියද්දි ගම්ගොඩැල්ල දිහාවෙන් කුකුළෙක් ඇඬුවේය.

* * * * *

ධීර දම්සිත්ගේ කඩවසම් මුහුණ දැක ගන්නට අහස්මාගේ සිතේ තිබුණේ ලොකු ආශාවකි. වචනයෙන් තමාට ළංවෙන්න එපායි කියා ඒ රුව ඇත් කර තැබුවත් හදවතින් තමා කොයි තරම් ඒ රුවට ළංව සිටියේදැයි අහස්මාට තේරෙන්නේ දැන්ය. අහස්මා, ධීරගේ කම්හලට යන්නට හැඳ ගත්තේ රෙදි කැබලි තොගය මිලදී

ගන්නා අදහසින් වුණත් ඇගේ හිතේ ලොකුවටම තිබුණේ කෙසේ හෝ ධීර දැකගන්නා ආසාවය.

'අද මහත්තයා මා එක්ක කතාවට ආවොත් හොඳයි.. එයා ආයෙමත් මට ආදරෙයි කිව්වොත් ඕනෙ දෙයක් වෙන් කියලා මං ඒ ආදරේ බාරගන්නවා.. ඔව්.. මට මහත්තයා නැතුව ජීවත්වෙන්න බෑ.. අනාගතේ දවසක මහත්තයාව සදහටම අහිමිවෙලා දුක් විදින්න සිද්ධ වුණත් කමක් නෑ.. මං මහත්තයාට කැමති වෙනවා..' අහස්මා තීරණය කළාය. මේ තීරණය හදිසියේ ගත්තක් නොවේ. බොහෝ හිතා බලා ගත්තකි. ධීර නොදැක, ඒ ආදරණීය බැල්ම නොවිඳ ගත කළ සති කීපය තමා ජීවත් වුණත් මැරුණු ගානය. අහස්මා අන්තිමට ඒ ඇත්ත තේරුම් ගෙන තිබිණි.

'මං එයාට කැමතියි කියල කිව්වම මහත්තයා ගොඩක් සතුටු වෙයි.. මට මැවිල පේනවා ඒක අහල ඇස් පොඩි කරල මහත්තයා හිනාවෙන ලස්සන..' අහස්මා ලස්සනට ඇඳගෙන මඟට බැස්සේ හීන කන්දරාවකුත් එක්කය.

ධීර උදෙන්ම ආයතනයට ගියේත් වේදනාබර බලාපොරොත්තුවක් හිතේ තියාගෙනය. 'අද අහස්මා කට්පිස් ගෙනියන්න එයි..' ඒ පැතුම එක අතකින් ධීරගේ හිතට ආශාවකි. අනෙක් අතින් මහා වේදනාවකි. අහස්මාගේ සන්සුන් මුහුණ දකින්නට හිත හැමදාමත් හීන මැව්වේය. ඒත් ඒ අහිංසකාවිය හිතට ළඟ මුත් තමාට බොහෝ දුර ඇත බව සිහිවෙද්දී ධීරට දැනුණේ දරාගත නොහැකි වේදනාවකි.

'මහත්තයා වැඩට ඇවිත් නැතුවද..?' රෙදි කිරා ගන්නට පෝලිමේ ඉන්නා අතරේත්, රෙදි කිරාගෙන මිල ගෙවන්නට පෝලිමේ ඉන්නා අතරේත් අහස්මාගේ ඇස්වලට නිදහසක් නොවිණ. අහස තරම් පැහැදිලි ඇස් වටේට කරකවමින් අහස්මා, ධීරගේ රුව සෙව්වාය. එහෙත් රෙදි බැගයත් තුරුළු කරගෙන පෝලිම් ගෙවා ඇ එළියට එනතුරුත් ධීරගේ ඡායාවක් නොවිණ.

'අහස්මා ඇවිත්..' අහස්මාට නොපෙනුණත් ආයතනයේ